

סיפורים נפלאים לילדים

פֶּרֶשֶׁת שׁוֹפְטִים

"לא תסור... ככל אשר יורוך" (יז, יא)

יהודי שחשש מסכנת גיוס לצבא בחו"ל, נגש לב"ק האדמו"ר רבי דוד מטאלנא זצ"ל לקבל ממנו ברכה שישלחו לו פרטים לבן שמשמעותו פטור מהצבא, ולא פרטים אדום שהוא הודעה על חובת הגיוס.

אמר לו רבי דוד שהוא אמור לקבל מהשלטונות פרטים אדום, אבל יכול לקחת גיר לבן ויצבע את הפרטים בלבן.

מרוב תדהמה מתשובת הרבי חזר שוב על בקשתו, אך רבי דוד חזר בשנית כי נתן לקחת צבע לבן ולהלבין את הפרטים...

כששאל את זקני החסידים מה עליו לעשות עתה?

השיבוהו שכאשר יקבל את הפרטים יצבע אותו לבן, כהוראת הרבי מתוך אמונה שלמה בצדיק.

ואכן קבל הבחור פרטים אדום המודיע על חובת הגיוס.

לקח הבחור באמונה תמימה את הפרטים וצבעו בלבן, באמצעות גיר פשוט, ושוב לא קבל שום קריאה כאלו שכחו ממנו לגמרי, אף שהיה אז עת מלחמה ורבים מחבריו גיסו. (על פי מעין הברכות)

"לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" (יז, יא)

במסכת שבת (סא.) מסבירים חז"ל, שיש חשיבות לימין שנתנה בו תורה, שנאמר: "מימינו אש דת למו" (דברים לג), ויש גם חשיבות לשמאל - על יד שמאל מניחים תפלין, וירא שמים יוצא ידי שניהם, ובזמן שנועל את נעליו, נועל קדם את ימין, אך קושר קדם את שמאל, וכך נותן חשיבות גם לימין וגם לשמאל, ומי שהוא ירא שמים מקפיד על סדר זה.

ואם יבוא אדם ויאמר: הרי גם רגל ימין וגם שמאל הם שכיכים לגופי, והם ודאי לא יקפידו עלי אם אקדים אחד לשני, ומדוע סדר הקשירה קשור ליראת שמים, ומה נפקא מינה מה אקשור קדם?

לכן אמרה התורה: "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך" - עשה כל מה שאומרים לך החכמים, גם כאשר מדבר על "ימין ושמאל" - שהם איברים שלך, משום שבכל דבריהם של החכמים טמונים דברים נסתרים, ויש לקימם גם אם איננו מבינים.

את הצווי הזה מקים בשלמות מי שהוא ירא שמים אמת.

(ישמח משה)

"לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" (יז, יא)

חסיד אחד נהפך עליו הגלגל, ירד מנכסיו

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל
כ"ו בניסן תשע"ז

וְנַעֲשֶׂה עִנִּי גָדוֹל.

מֵאַחֵר שֶׁבַחוּץ לָאָרֶץ הָיוּ לוֹ קְרוֹבִים, עֲשִׁירִים גְּדוֹלִים, שָׁאֵל בְּעֶצֶת בַּעַל "חֲדוּשֵׁי הָרִי" אִם יִסַּע לְקְרוֹבָיו בָּחוּ"ל לְבַקֵּשׁ מֵהֶם עֲזָרָה, שִׁיּוּכָל לַעֲשׂוֹת עֵסֶק לְהִתְפָּרֵנס מִמֶּנּוּ, אוֹלָם הַצַּדִּיק לֹא הִסְכִּים.

שָׁאֵל הָאִישׁ: אִם כֵּן, אוֹלֵי אֶכְתֵּב לָהֶם מִכְתָּב, אֶתְאָר לָהֶם אֶת רֵעַ מִצְבִּי, וְיִשְׁלַחוּ לִי סָכּוּם מְסִים לְמַחֲתִי, כִּי הֵם נְדִיבֵי לֵב, כָּל שָׁכֵן שָׁאִנִּי קְרוֹב מִשְׁפָּחָה לָהֶם.

הַשִּׁיב הָרַבִּי: אֵף לָזֶה אֵינִי מְסַכֵּם.

הַדָּבָר הָיָה לִפְלֹא בְּעִנִּי הָאִישׁ, נָסַע בְּפַחֲי נֶפֶשׁ הַבֵּיתָה וּבְמִצְבוֹ לֹא חָל כָּל שְׁנוֹי לְטוֹבָה.

אַחֵר כֵּךְ נָסַע עוֹד פַּעַם לְגוֹר, שָׁאֵל שׁוֹב אֶת הָרַבִּי וְשׁוֹב לֹא הִסְכִּים שִׁיבְקֵשׁ עֲזָרָה וְסַעַד מִקְרוֹבָיו, וְכֵן חָזַר הַדָּבָר כְּמָה פַּעַמִּים.

צָרַת הָאִישׁ גָּדְלָה, עוֹלְלָיו שָׁאֵלוּ לָחֶם וּבֵיתוֹ רִיק, וְאִשְׁתּוֹ מְצִיקָתוֹ מְאֹד עַל שְׁאִינוֹ חֵס עַל נִפְשׁוֹ וְנִפְשׁוֹת בֵּיתוֹ וְאִינוֹ נוֹסַע לְקְרוֹבָיו.

כְּשָׁבָא עוֹד פַּעַם לְגוֹר, בָּכָה הָרַבָּה לִפְנֵי הַצַּדִּיק וְאָמַר: אֵינִי רוֹאֶה שׁוֹם עֲצָה לִפְנֵי אֶלָּא לִפְנוֹת לְקְרוֹבֵי שֶׁבַחוּץ לָאָרֶץ שִׁיתְמַכּוּ בִּי.

הַשִּׁיבוֹ הָרַבִּי: מַה אַעֲשֶׂה לָּךְ, אֲנִי כָּבֵר אִמְרָתִי לָךְ דַּעֲתִי.

לֹא יָכוֹל עוֹד הָאִישׁ לְהִתְאַפֵּק, כָּתַב מִכְתָּב לְקְרוֹבָיו עַל מִצְבוֹ.

מִכְתָּבוֹ נִשָּׂא פְּרִי, קְרוֹבָיו שָׁלְחוּ לוֹ תְּכֵף סָכּוּם הֶגוֹן וּמִצְבוֹ הִשְׁתַּפֵּר.

אַחֵר כֵּךְ שָׁלְחוּ לוֹ עוֹד סָכּוּמֵי כֶּסֶף, בְּלִי שׁוֹם דְּרִישָׁה מִצְדּוֹ, וְהוּא נִחְלֵץ מִן הַמִּצָּר, אֲבָל מִיָּד לְאַחֵר מִכֵּן חָלָה הָאִישׁ בְּמַחֲלָה אֲנוּשָׁה, וּמִצְבוֹ הָלַךְ וְרַע מִיּוֹם לְיוֹם, וְלֹא יָכוֹל לָרֶדֶת מִמִּשְׁתּוֹ.

צָעְרוֹ הָיָה גָּדוֹל בְּיוֹתֵר, שֶׁלֹּא יָכוֹל לְנַסֵּעַ לְגוֹר וּלְהִתְנַצֵּל לִפְנֵי הַצַּדִּיק, כִּי הוּא תָּלָה אֶת סִבַּת מַחֲלָתוֹ בְּזֶה שֶׁעָבַר עַל דַּעֲת הַצַּדִּיק.

בִּקֵּשׁ אֶת אֶחָד מִיִּדֵּיָּדוֹ שִׁיִּסַּע לְגוֹר עַל

אוֹדוּתָיו.

הָלֹז נָסַע, הַזְכִּיר אֶת הַחוֹלָה לִפְנֵי הַצַּדִּיק וְאָמַר שֶׁצָּרִיךְ רַחֲמִים גְּדוֹלִים.

הַצַּדִּיק שָׁתַק כְּמָה רְגָעִים, וְאַחֵר כֵּךְ אָמַר: דַּע לָּךְ, שֶׁלְּפַעֲמִים כְּשֶׁנִּגָּזַר עַל אֶחָד מִיתָה רַחֲמָנָא לִיִּצְלֹן, יֵשׁ עֲצָה בְּשָׁמַיִם לְהַסִּיר מִמֶּנּוּ רֵעַ הַגִּזְרָה עַל יְדֵי יְסוּרִים, שֶׁהָרִי הָעִנִּי חָשׁוּב כְּמַת, וְעַל יְדֵי כֵךְ הָיָה יָכוֹל עוֹד לַחֲיוֹת, מַה אֲנִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת אִם הוּא בְּעֶצְמוֹ דָּחָה מִעָלָיו אֶת הָעֲנִיּוֹת, וּכְשֶׁקְרוֹבָיו הִסִּירוּ מִמֶּנּוּ אֶת הַדְּחָקוֹת, נִפְסָקָה חַיּוּתוֹ.

כְּאִשֶּׁר חָזַר הַיָּדִיד אֶל אוֹתוֹ הַחוֹלָה, כָּבֵר לֹא מִצְאוֹ בַּחַיִּים.

"כִּי יִמְצָא חָלָל בְּאַדְמָה... וְעָנּוּ וְאָמְרוּ יָדִינוּ לֹא שָׁפְכוּ אֶת הַדָּם הַזֶּה" (כא, א-ז)

בְּמַלְחָמַת צָרַפֶּת - אוֹסְטְרִיָּה נִתְפָּסוּ שְׁנֵי יְהוּדִים בְּפֶרֶשְׁבוּרְגַּבְּעֵלִילַת מְכִירַת נֶשֶׁק לְאוֹיֵב וְנִדְוְנוּ לְמִיתָה.

פָּנָה הַ"חֲתָם סוֹפֵר" זצ"ל רַבָּה שֶׁל פֶּרֶשְׁבוּרְגַּבְּ לְנִסְיָן קָרָל, מִפְּקֵד הַצָּבָא, לְחַכּוֹת עִם בִּיצוּעַ הָעֲנָשׁ, עַד שִׁיַּעֲשֶׂה בְּרוּר יְסוּדֵי שֶׁל הָעֲלִילָה.

תָּמָה עָלָיו הַנִּסְיָן וְשָׁאֵל אֶת הָרַב, יוֹם נּוֹפְלִים מֵאוֹת חֲיָלִים חֲפִים מִפֶּשַׁע, וּכְבוֹדוֹ מִצִּיעַ לָנוּ מִשְׁפָּט וּבְרוּר יְסוּדֵי עַל עֲנִין זֶה בְּשִׁבִּיל חַיּוֹ שֶׁל אָדָם אֶחָד.

הוֹצִיא הַ"חֲתָם סוֹפֵר" סֵפֶר דְּבָרִים וְהִרְאָה לְנִסְיָן פֶּרֶשֶׁת עֲגֻלָּה עֲרוּפָה, שֶׁהִיא שְׁלוּבָה בֵּין פֶּרֶשִׁיּוֹת מִלְחָמָה שְׁלִפְנִיָּה וּפֶרֶשִׁיּוֹת מִלְחָמָה שְׁלֵאֲחֶרֶיָּה.

מַה זֶּה בָּא לְלַמֵּדֵנוּ? כִּי גַם בַּעֲת עֲצָמוּתָה שֶׁל הַמִּלְחָמָה, אֲשֶׁר מִשְׁנֵי הַצַּדִּידִים נּוֹפְלִים חֲלָלִים, גַּם בְּשָׁעָה זֹאת, כִּי יִמְצָא חָלָל בְּאַדְמָה, יֵשׁ לְחַפֵּשׂ אֶת הָאִשָּׁם, כִּי יָדִינוּ לֹא שָׁפְכוּ אֶת הַדָּם. גַּם אִזּוֹ אֲסוּר לְשַׁפֵּךְ דָּם נָקִי, אֶלָּא לְחַפֵּשׂ אֶת הָאִמָּת וְהַצֶּדֶק.

א גוֹט שַׁבַּת